

המשיחא

עקבתא

גליון 338

ת.ד. 57194 פעה"ק ירושלים תובב"א

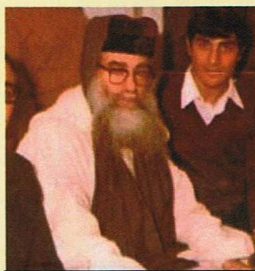
י"ל בעידודם של גדולי ישראל זצ"ל ויבלט"א

לגיון עקבא דמשיחא

כאחד מן הראשונים! – הגה"ק הבלתי נשכח רבנו מאיר אביחצירא זצ"ל!

יתמי דיתמי נשארנו

יוב חלף לו יום ההילולא של מרן הגה"ק רבנו מאיר אביחצירא זצ"ל, ושוב נזכרנו כמה יתמי דיתמי נשארו, ביצד זה חי בדורנו מנורה טהורה זו אשר דמותו היתה אחד מן הראשונים, ובכל פעם שנזכרים בו אנחה בוקעת ונולה, היכן יש כיום צדיקי אמת כמותו? לא בחינם בעת ברי נהי וקינה שנשא על רבנו, ידידו ומעריצו שהרבה פקוד את ביתו להמתיק עמו שיח ה"ה מרן הגה"ק רבנו שמואל הלוי ואזנר זצ"ל תבטא בזה"ל: "היה לנו את מרן החז"א אשדוד, רבי מאיר גילה טפח ממעשיו יסכה אלפיה, ואנחנו לא יודעים על ידושותו וקדושתו כשהיה מסתגר בפני עצמו ובורח מן הכבוד". ובעת רצון אחרת לה מרן הרב וואזנר: "בכל עת שרצינו התחזק ביראת ה' הייתי לוקח מונית ונוסע בית רבי מאיר באשדוד".

איש האלוקים רבנו מאיר אביחצירא זצ"ל

בשיחה אקראית סרק את רוב הש"ס

חד מבאי ביתו, שהיה נוכח בעת בקיור חג יצחק אחד מרבני הקהילות באשדוד בביתו, בקש לעמוד על הקף השיחה שינהל בנו עם אותו תלמיד חכם. במשך הביקור שם האיש על פיסת נייר את כל מראי המקומות שעלו לגמרי של במפתיו, גילה האיש בסיום שיחה, שבאותה פיסת נייר רשומים שמותיהם של רבית המסכתות בש"ס. כולן הוזכרו בציון מקום מדויק, כל הסוגיות הללו נמצא מקום בביקור שלא ערך יותר מחצי השעה, והן היו רק תוספת לשלל אמירות ולפני ספרי הסידות והגות שזרקו בחללה של השיחה. באחת השיחות, צטט בן שיחו של רבנו גמרא כלשהי, אך רבנו טע דבריו באמירה נחרצת: "אין כזו גמרא". ההפתעה כרה היטב על פני כל הנוכחים, שכן היה ידוע הלאה וקיימותו. חלק מן הממצאים אי נטלו גמרות לידהם וחלו מחפשים את הציטטה. במשך זמן לא אורך נסרקו מסכתות הש"ס, עד שהוברר בצורה שאין עליה דיוק, כי אכן אין כזו גמרא, וטעות מצרעת נפלה בפי דובר. סריקה זו, שארכה זמן מה לקבוצת אנשים, נשתה בשניה אחת במוחו העצום של רבנו. אינני יכול להיות רב בעיר שלא יתנתן לי שליטה...

האדמו"ר הקדוש רבי מאיר זצ"ל עם ידידיו מרן הגה"ק אבא שאול זצ"ל

היו נזכרים לי סמכויות מלאות, בנייני שבת שרות, לסגור כבישים ולהעניש את השוטרים... צל עדות המעבר יש אחד גדול כהבעש"ט הקדוש יפר כ"ק האדמו"ר מצאנז שליט"א – מאשר שמע אביו הגה"ק בעל השפע חיים זצ"ל לאחר בקיורו של רבנו מאיר במעונו – כי פעם שוחח קצו הגה"ק בעל דברי חיים" מצאנז ז"ע אודות ירידת הדורות ואמר: יכין יש חיום קדושים כהבעל שם טוב ותלמידיו? אחר שהשתנה קמעא, נענה ואמר: "אמנם אצלנו אין כדוגמתם, אך בקרב אחינו שבארצות המערב ישנו יק שכוה". והוסיף: "כשברר זקני אודות ענין זה, היה לאחר כמאה שנה מפטירת מרן הבעל שם טוב ז"ע, אותו פרק היה אצלם אחד שהיה גדול כהבעל שם טוב. שניו שיש ירידת הדורות, מכל מקום יכילים להיות גלם צדיקים שהיו לפני מאה וחמישים שנה ויותר..."

טלפון בחול מבבא מאיר...

וכה שח בפנינו הרה"ג רבי דוד כהן שליט"א: בצעירותנו, בעת לומדנו בשיבת פורת יוסף, היינו גולים להגיע מיד יום בהפסקת הצהריים לשיבת המקובלים בית קל, הנמצאת בסמיכות לשיבה, שם היינו רואים רבות את הרה"צ רבי יוסף וולטון זצ"ל היושב ועוסק בתורה. אולם מאידך אהב להסתיר עצמו ולנהוג כאיש עממי ומסכן... כאשר לא אחת מבקש כי יכינו לו כמה כוסות קפה... באחד הימים לאחר שביקש מאיננו להכין לו כמה כוסות קפה... אחד האחרונים במקום גער בו על כך שמרבה בשתיית קפה, מה שכביכול גורם בלגן במקום. בתגובה לגערות של אותו גבאי, התפרצנו בצחוק, וזלזלנו בו בר' יוסף, מחוסר ידיעתנו מהיה העומד מולנו, וגם היות והיה נראה שהוא עצמו נהנה מכך. אולם, מאחרת נחזרנו מאד, היה זה כאשר למדנו בישיבה בשיעור של ה"מ שלטון, לפתע נכנס לחדר באמצע השיעור מרן הגה"ק רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל מראשי הישיבה, מרן הגה"ק פנה אלינו ואמר כדלהלן: "אתמול התקשר אלי הגה"ק רבי מאיר אביחצירא ואמר לי להודיעכם 'היהירו בכבודו של רבי יוסף וולטון'". אנו, בשומענו זאת, נחזרנו מאד. הבנו כי מחוסר ידיעתנו היה המראה פני מסכן אינו אלא איש קדוש, ומני אז נזכרנו בכבודו.

ראיתי כי רוחו של המלאך שורה על המשאית ורצינו להצילו... סיפור נורא מספרים על רבנו, שנסע פעם בדרך וכדרכו היה שקוע בספריו ואינו שם לב ליבו לכל הסובב אותו. לפתע הרים עיניו והביט במשאית שנסעה לפניהם, והורה לנהג שיעקוף את המשאית ויחסום את דרכה. משעצרו לפני המשאית שהובילה משקאות, ירד נהג והחל לצעוק על נהג הרכב בו נסע רבנו על שהוא חוסם את דרכו. פנה אליו רבנו בניחותא וביקש שיתן לו בקבוק משקה המשאית, כי צמא הוא מאד. נהג נסע עם רבנו התפלל מאד, ובאותה מידה נהג המשאית כעס מאד וסרב לבקשתו. התחנן רבנו שימכור לו בקבוק בודד או ארגז אחד, והלה בשלו. משראה שלא יצליח לשכנעו, נאנח רבנו והפטיר: "אם כך, אין לי מה לעשות", והורה שימשיכו בנסיעה. משיצאו לדרך, עקף אותם נהג המשאית. לאחר דקות אחדות איבד נהג המשאית את השליטה ובעיקול הדרך הדרדר עם המשאית אל התהום הפעורה מצד הכביש. נענה רבנו בכאב: "ראיתי כי רוחו של מלאך המוות שורה על המשאית ורצינו להצילו. ובמה היה יכול להינצל? אם היתה בו מידה מועטה של טוב עין, ניסיתי למשוך אותו לעשיתי חסד ולעורר בליבו מעט חנינה על ידו, אך לא הצלחתי וראו מה עלתה לו..." (אביר יעקב) יכול היית לבוא לכאן גם אתמול

אדם שהחליט לפקוד את בית רבנו, גמר בדעתו בינו לבין עצמו לדחות את נסיעתו ביממה, כי חש בנפשו שהוא אינו מוכן להתראות את פני הקדוש, בחיותו בוש במעשה לא הגון שעשו... למחרת אור אומן ולאחר שטרה עצמו בתשובה מעומקא דליבא, קם ונסע אשדודה. כשנכנס אל הבית, העיף בו רבנו הצצה, כזו שנדמה שאין בה ממש, והפטיר לעומתו: "יכול היית לבוא לכאן גם אתמול". כאומר, אין לך מה להסתיר, אך גם אין לך להתבייש... (שם)

חבל שההורים אינם מזהירים לחדתן אותם... הגיעו פעם כמה בחורי ישיבה ורבנו הכיר בהם שאין תוכנם כבדם ורחוקים הם מן הקדושה, ותורתם המכרזת עליהם בחוצות אינה משפיעה עליהם פנימה. עוד בטרם נכנסו אל הבית, הבחינו עליו שהוא מסתגר בתוך עצמו. ששיצאו והלכו, הרים את ראשו ונאנח עמוקות: "אי, חבל שההורים אינם מזהירים לחדתן אותם..."

"היום תלך לללא האופנים"... בצרתי אחד הימים פנה רבנו ואמר למשמשו: "היום תלך הביתה ברגל". התפלא האיש, כי רגל היה לרכוב על אופניו ולכתו ובשובו, ואף ציין באוזני רבנו כי "האופנים כאן", אך רבנו התעקש ואמר שנית ושלישית: "היום תלך הביתה ברגל". ברדתו מדרגות הבית עוד תהה האיש, מדוע מורה לו רבנו הוראה חסרת פשר שכזו. אך בהגיעו לאופניו גילה שאין אור בגלגלי האופנים. למחרת, כשהגיעו וסיפר לרבנו על אופניו שנותרו אמש בפחת הבית, נענה רבנו ואמר: "לפעלת לך ישועה בשמים – יאלת היית נוסע הביתה עם האופנים, לא היית כתך בעולם הזה..." ניצלת מגזירה קשה" (שם)

"שערות הזקן הן צינורות השפע..." איך מסוגל אדם לקצץ בהן?..." נושא גידול הזקן היה חשוב מאוד בעיני רבנו, וכאביו הקדוש הרבה לזוז לאברכים בני תורה שלא יגעו בוקנם ולא שחיתותו. אפשר וזהו הדבר היחיד שרבנו הרבה להתריע עליו באופן ברור, כשלא אחת היה מתנה קבלה זו כתנאי לבריתו ולמנוחה. אחד מקורביו ציין, שרבנו היה מתריע על בחורים הבאים לפניו וזקנם אינו מגודל: "שערות הזקן הן צינורות השפע... איך מסוגל בן אדם לקצץ בהן?!" (שם) זיע"א.

אין עוד מלבדו! – עובדא נוראה!

מרן הגאון האדיר הגה"מ הלוי סולובייצ'יק זצ"ל בן זקוניו הי"ב של מרן הגרי"א מבריסק זצ"ל שנסתלק מעמנו לאחרונה שח את העובדא הבאה כדלהלן:

שמעתי זאת מהאבא בצעירותי, אך לצערי לא את הכל אני זוכר. הוא היה באזור שבו שלטו הגרמנים, והגיעה שמועה שחייבים לצאת בגלל הסכנה. אבל לא ידעו לאן הולכים. יום אחד נכנס לאבא דוד שלו גיס של מרן ר' חיים, שהיה גר בוורשא. הוא בא עם יתרון ביד, והראה לאבא ידיעה שאומרת שרוסיה הולכת להיפרד מליטא, וליטא עצמה תתפוק מעתה למדינה עצמאית. הרב ראה את הדברים, ובו במקום אמר: "אם כך, יש לנו פתח לאן ללכת". נלך לליטא, העיקר לצאת מהגרמנים. אחר כך התברר עד כמה החלטה הייתה נכונה, על אף שהיה בה סיכון מסוים. הוא החליט

מרן הגה"מ הלוי זצ"ל

לצאת לשם, לקח בעל עגלה נוסע. באותו זמן היה עוצר ומי שהפך את העוצר, היו יורים בו בלי הבחנה גם אם זה היה באמצע הדרך. בלי משפט וכלי טענות ומענות. הם הגיעו למקום שממנו הבעל עגלה לא ידע לאן להמשיך, ואבא ירד באמצע הדרך ושאל לאן הולכים עכשיו? זה היה ליד עיירה בשם יאדועו, שהייתה קרובה לגבול, והיו צריכים ללכת מעט ברגל. ואכן, הם ירדו מן העגלה והלכו ברגל כשהאבא מחזיק ביד ממוזרה. הדבר היחיד שהיה לו היה שיעון הזהב שלו, שהשרשרת שלו כבר לא הייתה מחוברת אליו. את השיעון הוא החביא מתחת לחולצתו, שהיו הדבר היחיד ממוזרה שלקח איתו, כך הם נכנסו, האבא ואחי, רבי יושע בער זצ"ל, לעיירה יאדועו, ושם ישנו בלילה. האבא הסתיר את שיעון הזהב מתחת לכל החולצות וביד לדרך המסוכנת. באמצע הדרך יוצא חייל גרמני מאיזה בית בעיירה ושואל: "לאן אתם הולכים? ומי אחר כך מוסיף לשאול: 'מה יש לכם במוזרה? אתם היהודים מבריתים זהב...'". לפני שקיבל תשובה הוא כבר מצווה על האבא: 'פתח אותה'..." "היה ברור מה משמעות הדבר באם היה חלילה מתגלה שיעון הזהב, והכוונה אינה לאובדן השיעון אלא לאובדן החיים עצמם. אלא שלא הייתה ברירה, האבא פתח את המוזרה והגרמני בדק בקפדנות חולצה אחרי חולצה, כשהוא מגיע עד האחרונה שבהם, מאחוריה היה שיעון הזהב. כדי לוודא שהיהודי שלפניו לא מבריה זהב. ואז, בדיוק ברגע בו הגרמני עמד להרים את החולצה האחרונה ולגלות את שיעון הזהב, הגיעה מכונת של חיילים גרמנים אחרים ומישהו צועק לו: "מה אתה מתעסק עם היהודים הללו? בוא עלה למכונית שלנו..." הגרמני עזב את המוזרה ועלה, אם הייתה המכונית מגיעה רגע מאוחר יותר, הגרמני היה מוצא את שיעון הזהב, והתוצאה הייתה נוראה. זה ממש שהגנה פרטית. לימים הסביר לנו האבא מה באמת היה כאשר הגרמני הגיע לחולצה האחרונה. הוא הזכיר את דברי מרן רבי חיים מוואלוז'ין ב'נפש החיים', שכאשר אדם דבק בה' במחשבתו, ומעלה ברוחו, את עניין 'עין עוד מלבדו', אין אחד אינו יכול לחזק לו, הסביר האבא: 'כל הדרך שהייתה בחזקת סכנה הלכתי עם המחשבה הזו, ובאמת, ברוך השם עברנו את הסכנות. קודם הסחתי לרגע את דעתי מהדבקות במחשבה זו, ואכן ממש אז בדיוק הגיע הגרמני. רגע לפני שהוא הגיע לחולצה האחרונה, זכרתי שהפסקתי את הדבקות באותה מחשבה, ומחר חזרתי לדבק בה'... הדבקות שהשיגה כבר באותה שנייה ודחתה את הרשע... (המשך בעמ' ג')

אבינו מלכנו הצילנו לכל נאבד לנצח!

המכשירים הטמאים בדורנו כדוגמת 'אייפון' 'סמארטפון' וכל מכשירי הקולט 'אייטונס' הינם המהבילים והאויבים הגדולים ביותר לגוף והנשמה גם יחד. יהודי! השמר והצל נפשך לכל תיפול במערבולות מסוכנות זו! הנריית מתוקה בתחילתה אך אחריתה מרה כלענה.

"על זה אני עובד כל חיי. על תיקון המידות של בין אדם לחבירו"

כמה גרגירים השופכים צוהר על מידותיו של מרן הגה"צ רבי משה הלברשטאם זצ"ל

כבר מגיע, כבר מגיע, תזמינו מונית! ואז התנצל בפני האבא: "אל תשאל, הגיע עניין דחוף מאוד, ואני חייב לרוץ. יש פה סכנה! מצוין. אני ממנה את הסכא להיות השליח שלי לסנדקאות. הנה הטלית שלי. תנו לו את הטלית..."

הרב לקח את השטר, ורשם עליו באותיות ענק: "שוחדי"
בחד הפורים של אחת השנים נצפה הרב, כשהוא עומד במרפסת ביתו ומשליך אל הרחוב מיני מתיקה שונים: שוקולדים משובחים, בונבוניירות מהודרות, סוכריות ותופינים.

משלוח מנות שלם הושלך אל הרחוב, כשבפניו של הגה"מ הלברשטאם מצטיירת הבעת מיאוס. מה היה פשר הדבר? בין הבאים הרבים שנכנסו לשטח בחד הפורים הזה היה יהודי שהיה בעיצומו של דין תורה אצל הרב בבית הדין של העדה החרדית. הלה הגיע ובידו משלוח מנות נכבד, שאותו השאיר אצל בני הבית. אך יצאו יצא האיש, והרב חזרדו אל המטבח.

"איפה משלוח המנות שהשאיר האיש הזה?" שאל. משהבא משלוח המנות, פתחו הרב, וזיהה מעטפה מבצבצת מתוכו. היו בה מאתיים שקלים.

"הרב לקח את השטר, ורשם עליו באותיות ענק: "שוחדי" הוא הניח את השטר בצד, וכמדומה שהוא עדיין מונה בין חפציו עד היום כמובן ללא שימוש. את תכולת משלוח המנות עצמה השליך הרב מבדל לחלוף...

קל יותר לגמוע את כל מה שכתוב בספרים הללו

עיוות ספורות קודם הסתלקותו הבע הרב אל ארבע יגות הסלון בביתו, בהן נחו אלפי ספרים חדשים וישנים. אמר לאחד מנכדיו: אתם רואים את כל הספרים הללו סביב? "ובכן, קל יותר לגמוע את כל מה שכתוב בספרים הללו, ללמוד הכל - מלשבר מידה מגונה אחת ענייני בין אדם לחבירו. על זה אני עובד כל ימי. על תיקון המידות של בין אדם לחבירו. נשורות שנים אני עובד על זה..."

די שיש לי הודמנות להעביר על מידותיי... היה אדם שביה אותו רבות, ולאחר זמן נזקק איזון תמיכה כלכלית. הרב זצ"ל כנס לעובד קורה, ונלחם למענו. אמר לו חתנו הגדול "גר"מ דייטש שליט"א: "זו תורה וזו שכרה?"

הוא השיב: "עדי שיש לי הודמנות להעביר על מידותיי אתה רוצה ליטול ממני את זכות זו?"

הגיע עניין דחוף מאוד, ואני חייב לרוץ יגונו אחד נולד לאחר קשר ארוך שנים שניהלו ריו עם הרב. ההורים חזוניהו להיות סנדק ברית המילה, אלא שכאשר הרב הגיע הוא בחין ברחש בחש שמתוכו הבין שאביה של האם מעוניין

היות הסנדק. הרב ביקש ממי שליורה אותו שיתן לו את טלפון הסולרי שבכיסו. הוא התקרב לאבי הבן כשהוא ושה את עצמו כמדבר בטלפון, וירה לתוך הפומית: "אני

קדושים תהיו! - צדור עבודות קדושות בענייני קדושה מאת הגה"ק שר התורה והיראה מרן רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל

סיפר תלמידו הגה"צ רבי מנחם מוסיג שליט"א, בוקר אחד הגיע הרב לשיעור בשמחה גדולה, ומיד פתח פיו וסיפר לתלמידים: בחצות הלילה, הלכתי לכונן חתנות המוניות בבני ברק כדי לחזור לירושלים. נוסעים רבים לא היו, והתאספו לאט אחד אחד אצלנו. לפתע הגיעו נער ונערה חילוניים, וישבו יחדיו. מיד יצאתי מהמונית ואמרתי: "אני נוסע". מדוע, שאל הנער, הם לא יושבו ביחד? השבתי. שהנערה תשב לבדה. כולם היו גברים. הנוסעים רטנו. השעה התאחרת, והמונית כבר היתה מלאה. עיכבתי את כולם. הנהג החליט להמתין לנוסע נוסף, ולהשאירנו בבני ברק. ה' עזר, ולא בא אדם. הנהג צעק עלי, והנוסעים התמרמרו, ואני בשלי. כשראו שאני מוותר, הסכימו להפרד. כמה שמחתי, שהצלתי אותם מאיסור במהלך הנסיעה. כל הדרך עוללים היו להכשל בקירבה אסורה!

מיד נרתע לאחוריו כמי שהכישו נחש

בזמן שירושלים היתה במצור, ובתווה להפגזות מהליון הידני נוהג היה הרב זצ"ל לרוץ ולהחיש עזרה לנפגעים. באחד מימי החורדה התחבר עם חברו בשכונת הבוכרים והנה לפתע נורה לעברם פגז שנורה מאזור שכו' שועפת. הרב נפצע בידו, ודם רב ניגר מידו. רבנו לפת בידו הבריאה את היד הפצועה, ונחפו עם חברו לתפוס מחסה עד יעבור זעם. בירידתם למקלט ציבורי שנמצא בסמיכות, קיבלה אותם אחות רחמניה. כיון שראתה את ידו של רבנו מדממת ניגשה חיש והציעה לחטט את הפגיעה ולחבשו את היד. מיד נרתע לאחוריו כמי שהכישו נחש, "וינס ויצא החוצה", אל שטח האש...

הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים. מספרים תלמידיו כי באחד הימים הגיע הרב לשיעור בשעה המיוחדת לקבלת קהל בחדרו. הרב הבחין כי מחכים בפתח אנשים מצד אחד ונשים מצד שני. הוא נרעש ונסער, פניו האדמו והביע צער רב: "למה תעורבות?" כעבור ימים אחדים הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

היה מהלך אחר הארי...

פעמים רבות הזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי, ולא אחורי אשה" (ברכות סא ע"א). דהיינו, אם יש לפנינו שתי דרכים, באחת מהן רואה הוא ארי הפוסע נקודות, והוא מפנה אליו ערפו, אבל אם יסב פניו ויפנה לעברו, להיכן ינוס? ויבדוק השניה פוסעת אשה. ויודגש: בלבוש הולם, שאם לא כן, הרבי אמרו (בעירובין יט ע"ב) שהעובר אחרי אשה בנר - נהר דודי, אבל מימיה היא מטע את בגדה שלא ירס - אין לו חלק לעולם הבא! והשמינוני, שעדיף ללכת בעקבות הארי. כי שם מסכנים את הגוף, וכאן יסכנו את הנשמה! וסיים הרב ואמר: האיסור הוא באברעא אמיתיה. אבל אם משום הרחור, אין תחום ושיעור. ובכל עת שהיה מזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי ולא אחורי אשה, וכל העובר אחרי אשה בנר אין לו חלק לעולם הבא" (עירובין יח). היתה חדרות גדולה. והורגש בעליל שאם היו שתי דרכים לפניו, באחת פוסעת אשה ובשניה מהלך ארי, היה מהלך אחרי הארי. שכן חדרות מהחטא היתה רבה יותר! ולכן אמר כי אסור לשבת באוטובוס מאחורי ספסל ושיטתו כי אשה, ולא הולכת בחוסר צניעות אפי' בכמה ספסלים ודוקים מאחור אסור.

"אני מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

היה מצוין את דברי רבותנו: "שלשה מצוות קדושות ברוך הוא בעצמו בכל יום. ואחד מהם, על ריוק הדד בכרך ואינו חוטא (פסחים ק"ג), שהקב"ה מתפאר: ראו בריאה שבראתי בעלמי. השומר עינו מראות ברע. לא אחת היה תלמי שהדבר נראה לו קשה, כיצד אפשרי לא הכשל בהסתכלות באשה? והרב היה עונה בפשטות: איסור גמור הוא. שכן הוא בריאתי (עבודה זרה כ.). "ונשמרת מכל דבר רע" (דברים כג). וזוהי יסודית אדם באשה ולא ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוורת. ומקרא מלא הוא: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ומשאלות התלמידים הזכיר כי "אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניות ומא' ברייתו". השיב הרב: ראה באקראי אין איסור. גם לא על מחשבה שנופלת במוחו. האיסור הוא לתור, היינו לשחור את הראיה ולהפך במחשבה רח"ל. ומשאמר התלמיד כי גם זה קשה, הקפיד הרב ואמר: "אין חרד" ללא מדאורייתא, "אני, מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

"אני יכול להתיר"

פעם נחלה אחד התלמידים בעינו. והרופא אמר כי יש מכן לתיגרול לייצוב הראיה, אולי יתחזקו שרירי העין ולא יזדקק לניתוח. פנה לשם, והתברר שהתיגרול נעדר ל"י רופאה. שאל את הרב. אשר השיבו: "אני יכול להתיר", התחייב הלה: "אשמע" על העניינים, ולא אבטל לעברה. אך הרב אמר: "קול באשת ערוה, גם בדבורי, ולא רק בשירה. בכל זאת אמר הרב: ראה לשאול את מרן הרב אלישיב זצ"ל, ומסור לי מה פסק". חזר אל הרב ובפיו תשובה מהרב אלישיב: "באם אין אלא אשה מתרגלת, נחשב שאין דרך אחת, והגמרא (בבא בתרא נז ע"ב) מתיירה". נענה הרב: "ידעתי שכן יפסקו, יש קל על מי לסמוך. לך, ותדעו לך". כעבור שני חודשים בא אל האמר: "מהסתכלות אני נשמר, אבל השמימה מפריעה". מיד הורהו הרב בתוקף: "אם כן, עליך להפסיק ואפילו במחוי אובדן הראיה!"

ובדור חשך זה את אשר המגשרים מטאום נפצו בעשור האחרון וכל אחד יכול להחזיק בכיס קטן אל כל תועבות דור המבול, מי יודע איזו חרדה היתה ממלאת את ליבו הטהור של מרן רבנו בן ציון אבא שאול זצ"ל. ישראל קדושים! חזקו ונקמה להתרחק מכבודו מכל איפיון ושאר מכשירים מטאום (גם בהכשר...) ומי שגוע בכך יציל נפשו בעיד מועד. כי זהו קצת שואה רוחנית ממש! שריועה להחזיר את עם ישראל בדרך קלה...

גדולים וצדיקים בוכים על כך ללא הרף. ואנא אנו באים!

הגה"מ הלברשטאם זצ"ל

מרן הגה"מ אבא שאול זצ"ל

כל שטח האש... (תפארת ציון מפי מרן הגה"מ צבי סימן טוב שהיה עם רבנו).

הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

מספרים תלמידיו כי באחד הימים הגיע הרב לשיעור בשעה המיוחדת לקבלת קהל בחדרו. הרב הבחין כי מחכים בפתח אנשים מצד אחד ונשים מצד שני. הוא נרעש ונסער, פניו האדמו והביע צער רב: "למה תעורבות?" כעבור ימים אחדים הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

היה מהלך אחר הארי...

פעמים רבות הזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי, ולא אחורי אשה" (ברכות סא ע"א). דהיינו, אם יש לפנינו שתי דרכים, באחת מהן רואה הוא ארי הפוסע נקודות, והוא מפנה אליו ערפו, אבל אם יסב פניו ויפנה לעברו, להיכן ינוס? ויבדוק השניה פוסעת אשה. ויודגש: בלבוש הולם, שאם לא כן, הרבי אמרו (בעירובין יט ע"ב) שהעובר אחרי אשה בנר - נהר דודי, אבל מימיה היא מטע את בגדה שלא ירס - אין לו חלק לעולם הבא! והשמינוני, שעדיף ללכת בעקבות הארי. כי שם מסכנים את הגוף, וכאן יסכנו את הנשמה! וסיים הרב ואמר: האיסור הוא באברעא אמיתיה. אבל אם משום הרחור, אין תחום ושיעור. ובכל עת שהיה מזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי ולא אחורי אשה, וכל העובר אחרי אשה בנר אין לו חלק לעולם הבא" (עירובין יח). היתה חדרות גדולה. והורגש בעליל שאם היו שתי דרכים לפניו, באחת פוסעת אשה ובשניה מהלך ארי, היה מהלך אחרי הארי. שכן חדרות מהחטא היתה רבה יותר! ולכן אמר כי אסור לשבת באוטובוס מאחורי ספסל ושיטתו כי אשה, ולא הולכת בחוסר צניעות אפי' בכמה ספסלים ודוקים מאחור אסור.

"אני מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

היה מצוין את דברי רבותנו: "שלשה מצוות קדושות ברוך הוא בעצמו בכל יום. ואחד מהם, על ריוק הדד בכרך ואינו חוטא (פסחים ק"ג), שהקב"ה מתפאר: ראו בריאה שבראתי בעלמי. השומר עינו מראות ברע. לא אחת היה תלמי שהדבר נראה לו קשה, כיצד אפשרי לא הכשל בהסתכלות באשה? והרב היה עונה בפשטות: איסור גמור הוא. שכן הוא בריאתי (עבודה זרה כ.). "ונשמרת מכל דבר רע" (דברים כג). וזוהי יסודית אדם באשה ולא ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוורת. ומקרא מלא הוא: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ומשאלות התלמידים הזכיר כי "אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניות ומא' ברייתו". השיב הרב: ראה באקראי אין איסור. גם לא על מחשבה שנופלת במוחו. האיסור הוא לתור, היינו לשחור את הראיה ולהפך במחשבה רח"ל. ומשאמר התלמיד כי גם זה קשה, הקפיד הרב ואמר: "אין חרד" ללא מדאורייתא, "אני, מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

"אני יכול להתיר"

פעם נחלה אחד התלמידים בעינו. והרופא אמר כי יש מכן לתיגרול לייצוב הראיה, אולי יתחזקו שרירי העין ולא יזדקק לניתוח. פנה לשם, והתברר שהתיגרול נעדר ל"י רופאה. שאל את הרב. אשר השיבו: "אני יכול להתיר", התחייב הלה: "אשמע" על העניינים, ולא אבטל לעברה. אך הרב אמר: "קול באשת ערוה, גם בדבורי, ולא רק בשירה. בכל זאת אמר הרב: ראה לשאול את מרן הרב אלישיב זצ"ל, ומסור לי מה פסק". חזר אל הרב ובפיו תשובה מהרב אלישיב: "באם אין אלא אשה מתרגלת, נחשב שאין דרך אחת, והגמרא (בבא בתרא נז ע"ב) מתיירה". נענה הרב: "ידעתי שכן יפסקו, יש קל על מי לסמוך. לך, ותדעו לך". כעבור שני חודשים בא אל האמר: "מהסתכלות אני נשמר, אבל השמימה מפריעה". מיד הורהו הרב בתוקף: "אם כן, עליך להפסיק ואפילו במחוי אובדן הראיה!"

ובדור חשך זה את אשר המגשרים מטאום נפצו בעשור האחרון וכל אחד יכול להחזיק בכיס קטן אל כל תועבות דור המבול, מי יודע איזו חרדה היתה ממלאת את ליבו הטהור של מרן רבנו בן ציון אבא שאול זצ"ל. ישראל קדושים! חזקו ונקמה להתרחק מכבודו מכל איפיון ושאר מכשירים מטאום (גם בהכשר...) ומי שגוע בכך יציל נפשו בעיד מועד. כי זהו קצת שואה רוחנית ממש! שריועה להחזיר את עם ישראל בדרך קלה...

גדולים וצדיקים בוכים על כך ללא הרף. ואנא אנו באים!

הגה"מ הלברשטאם זצ"ל

כל שטח האש... (תפארת ציון מפי מרן הגה"מ צבי סימן טוב שהיה עם רבנו).

הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

מספרים תלמידיו כי באחד הימים הגיע הרב לשיעור בשעה המיוחדת לקבלת קהל בחדרו. הרב הבחין כי מחכים בפתח אנשים מצד אחד ונשים מצד שני. הוא נרעש ונסער, פניו האדמו והביע צער רב: "למה תעורבות?" כעבור ימים אחדים הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

היה מהלך אחר הארי...

פעמים רבות הזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי, ולא אחורי אשה" (ברכות סא ע"א). דהיינו, אם יש לפנינו שתי דרכים, באחת מהן רואה הוא ארי הפוסע נקודות, והוא מפנה אליו ערפו, אבל אם יסב פניו ויפנה לעברו, להיכן ינוס? ויבדוק השניה פוסעת אשה. ויודגש: בלבוש הולם, שאם לא כן, הרבי אמרו (בעירובין יט ע"ב) שהעובר אחרי אשה בנר - נהר דודי, אבל מימיה היא מטע את בגדה שלא ירס - אין לו חלק לעולם הבא! והשמינוני, שעדיף ללכת בעקבות הארי. כי שם מסכנים את הגוף, וכאן יסכנו את הנשמה! וסיים הרב ואמר: האיסור הוא באברעא אמיתיה. אבל אם משום הרחור, אין תחום ושיעור. ובכל עת שהיה מזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי ולא אחורי אשה, וכל העובר אחרי אשה בנר אין לו חלק לעולם הבא" (עירובין יח). היתה חדרות גדולה. והורגש בעליל שאם היו שתי דרכים לפניו, באחת פוסעת אשה ובשניה מהלך ארי, היה מהלך אחרי הארי. שכן חדרות מהחטא היתה רבה יותר! ולכן אמר כי אסור לשבת באוטובוס מאחורי ספסל ושיטתו כי אשה, ולא הולכת בחוסר צניעות אפי' בכמה ספסלים ודוקים מאחור אסור.

"אני מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

היה מצוין את דברי רבותנו: "שלשה מצוות קדושות ברוך הוא בעצמו בכל יום. ואחד מהם, על ריוק הדד בכרך ואינו חוטא (פסחים ק"ג), שהקב"ה מתפאר: ראו בריאה שבראתי בעלמי. השומר עינו מראות ברע. לא אחת היה תלמי שהדבר נראה לו קשה, כיצד אפשרי לא הכשל בהסתכלות באשה? והרב היה עונה בפשטות: איסור גמור הוא. שכן הוא בריאתי (עבודה זרה כ.). "ונשמרת מכל דבר רע" (דברים כג). וזוהי יסודית אדם באשה ולא ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוורת. ומקרא מלא הוא: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ומשאלות התלמידים הזכיר כי "אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניות ומא' ברייתו". השיב הרב: ראה באקראי אין איסור. גם לא על מחשבה שנופלת במוחו. האיסור הוא לתור, היינו לשחור את הראיה ולהפך במחשבה רח"ל. ומשאמר התלמיד כי גם זה קשה, הקפיד הרב ואמר: "אין חרד" ללא מדאורייתא, "אני, מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

"אני יכול להתיר"

פעם נחלה אחד התלמידים בעינו. והרופא אמר כי יש מכן לתיגרול לייצוב הראיה, אולי יתחזקו שרירי העין ולא יזדקק לניתוח. פנה לשם, והתברר שהתיגרול נעדר ל"י רופאה. שאל את הרב. אשר השיבו: "אני יכול להתיר", התחייב הלה: "אשמע" על העניינים, ולא אבטל לעברה. אך הרב אמר: "קול באשת ערוה, גם בדבורי, ולא רק בשירה. בכל זאת אמר הרב: ראה לשאול את מרן הרב אלישיב זצ"ל, ומסור לי מה פסק". חזר אל הרב ובפיו תשובה מהרב אלישיב: "באם אין אלא אשה מתרגלת, נחשב שאין דרך אחת, והגמרא (בבא בתרא נז ע"ב) מתיירה". נענה הרב: "ידעתי שכן יפסקו, יש קל על מי לסמוך. לך, ותדעו לך". כעבור שני חודשים בא אל האמר: "מהסתכלות אני נשמר, אבל השמימה מפריעה". מיד הורהו הרב בתוקף: "אם כן, עליך להפסיק ואפילו במחוי אובדן הראיה!"

ובדור חשך זה את אשר המגשרים מטאום נפצו בעשור האחרון וכל אחד יכול להחזיק בכיס קטן אל כל תועבות דור המבול, מי יודע איזו חרדה היתה ממלאת את ליבו הטהור של מרן רבנו בן ציון אבא שאול זצ"ל. ישראל קדושים! חזקו ונקמה להתרחק מכבודו מכל איפיון ושאר מכשירים מטאום (גם בהכשר...) ומי שגוע בכך יציל נפשו בעיד מועד. כי זהו קצת שואה רוחנית ממש! שריועה להחזיר את עם ישראל בדרך קלה...

גדולים וצדיקים בוכים על כך ללא הרף. ואנא אנו באים!

הגה"מ הלברשטאם זצ"ל

כל שטח האש... (תפארת ציון מפי מרן הגה"מ צבי סימן טוב שהיה עם רבנו).

הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

מספרים תלמידיו כי באחד הימים הגיע הרב לשיעור בשעה המיוחדת לקבלת קהל בחדרו. הרב הבחין כי מחכים בפתח אנשים מצד אחד ונשים מצד שני. הוא נרעש ונסער, פניו האדמו והביע צער רב: "למה תעורבות?" כעבור ימים אחדים הורה לפתוח כניסה נפרדת מחוץ לבנין עבור הנשים.

היה מהלך אחר הארי...

פעמים רבות הזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי, ולא אחורי אשה" (ברכות סא ע"א). דהיינו, אם יש לפנינו שתי דרכים, באחת מהן רואה הוא ארי הפוסע נקודות, והוא מפנה אליו ערפו, אבל אם יסב פניו ויפנה לעברו, להיכן ינוס? ויבדוק השניה פוסעת אשה. ויודגש: בלבוש הולם, שאם לא כן, הרבי אמרו (בעירובין יט ע"ב) שהעובר אחרי אשה בנר - נהר דודי, אבל מימיה היא מטע את בגדה שלא ירס - אין לו חלק לעולם הבא! והשמינוני, שעדיף ללכת בעקבות הארי. כי שם מסכנים את הגוף, וכאן יסכנו את הנשמה! וסיים הרב ואמר: האיסור הוא באברעא אמיתיה. אבל אם משום הרחור, אין תחום ושיעור. ובכל עת שהיה מזכיר את דברי חז"ל: "אחורי ארי ולא אחורי אשה, וכל העובר אחרי אשה בנר אין לו חלק לעולם הבא" (עירובין יח). היתה חדרות גדולה. והורגש בעליל שאם היו שתי דרכים לפניו, באחת פוסעת אשה ובשניה מהלך ארי, היה מהלך אחרי הארי. שכן חדרות מהחטא היתה רבה יותר! ולכן אמר כי אסור לשבת באוטובוס מאחורי ספסל ושיטתו כי אשה, ולא הולכת בחוסר צניעות אפי' בכמה ספסלים ודוקים מאחור אסור.

"אני מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

היה מצוין את דברי רבותנו: "שלשה מצוות קדושות ברוך הוא בעצמו בכל יום. ואחד מהם, על ריוק הדד בכרך ואינו חוטא (פסחים ק"ג), שהקב"ה מתפאר: ראו בריאה שבראתי בעלמי. השומר עינו מראות ברע. לא אחת היה תלמי שהדבר נראה לו קשה, כיצד אפשרי לא הכשל בהסתכלות באשה? והרב היה עונה בפשטות: איסור גמור הוא. שכן הוא בריאתי (עבודה זרה כ.). "ונשמרת מכל דבר רע" (דברים כג). וזוהי יסודית אדם באשה ולא ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוורת. ומקרא מלא הוא: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ומשאלות התלמידים הזכיר כי "אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניות ומא' ברייתו". השיב הרב: ראה באקראי אין איסור. גם לא על מחשבה שנופלת במוחו. האיסור הוא לתור, היינו לשחור את הראיה ולהפך במחשבה רח"ל. ומשאמר התלמיד כי גם זה קשה, הקפיד הרב ואמר: "אין חרד" ללא מדאורייתא, "אני, מימי לא עברתי על לאו מן התורה!"

"אני יכול להתיר"

פעם נחלה אחד התלמידים בעינו. והרופא אמר כי יש מכן לתיגרול לייצוב הראיה, אולי יתחזקו שרירי העין ולא יזדקק לניתוח. פנה לשם, והתברר שהתיגרול נעדר ל"י רופאה. שאל את הרב. אשר השיבו: "אני יכול להתיר", התחייב הלה: "אשמע" על העניינים, ולא אבטל לעברה. אך הרב אמר: "קול באשת ערוה, גם בדבורי, ולא רק בשירה. בכל זאת אמר הרב: ראה לשאול את מרן הרב אלישיב זצ"ל, ומסור לי מה פסק". חזר אל הרב ובפיו תשובה מהרב אלישיב: "באם אין אלא אשה מתרגלת, נחשב שאין דרך אחת, והגמרא (בבא בתרא נז ע"ב) מתיירה". נענה הרב: "ידעתי שכן יפסקו, יש קל על מי לסמוך. לך, ותדעו לך". כעבור שני חודשים בא אל האמר: "מהסתכלות אני נשמר, אבל השמימה מפריעה". מיד הורהו הרב בתוקף: "אם כן, עליך להפסיק ואפילו במחוי אובדן הראיה!"

ובדור חשך זה את אשר המגשרים מטאום נפצו בעשור האחרון וכל אחד יכול להחזיק בכיס קטן אל כל תועבות דור המבול, מי יודע איזו חרדה היתה ממלאת את ליבו הטהור של מרן רבנו בן ציון אבא שאול זצ"ל. ישראל קדושים! חזקו ונקמה להתרחק מכבודו מכל איפיון ושאר מכשירים מטאום (גם בהכשר...) ומי שגוע בכך יציל נפשו בעיד מועד. כי זהו קצת שואה רוחנית ממש! שריועה להחזיר את עם ישראל בדרך קלה...

גדולים וצדיקים בוכים על כך ללא הרף. ואנא אנו באים!

הגה"מ הלברשטאם זצ"ל

שריד מדור הקודם! - הגה"צ הקדוש רבי ניסים אמסלם זצ"ל (סיום המאמר מגיליון קודם)

"הגעתי למקום, היה שם התובע ללא עורך הדין, שכבר עשה את חלקו ופרש מהנושא. בית הדין קיבל את פניי ושאלו אותי הדיינים: 'כיצד הינך רוצה שנפרס את התשלומים?' אמרתי להם: אני מוכן לשלם, מוכן לשלם אפילו כפול, אבל אנא ממך תנו לי לפרוק את מה שיש על ליבי, והוא שבמהלך הדיון עורך הדין צעק והרעיש וססת את טענותי. בגלל התנהגותו לא הרציתי את דבריי בצורה מסודרת ואני רוצה לחזור על טענותי אם תואילו לשמוע'. הדיינים אמרו: 'אנו לא יכולים לעשות זאת אלא אם התובע מוכן לכך, אחרת הפסק פסוק ואי אפשר לשנותו'."

"התובע למרבה הפלא הסיכים, היה הנראה היה בטוח בעצמו ולא חשש לאחר נצחונו הראשון. חזרתי והרציתי את טענותי, הדיינים הקשיבו לי ברוב קשב ולאחר שסיימתי אמרו ששמעו דבריו חששו וזיהו לשקול שוב את הדברים. לאחר זמן מה הוציאו פסק חדש בו הפכו את הפסק הראשון וזיכו אותי. ממש כפי שאמר רבי ניסים: 'הכל יתהפך לטובה'."

אבל אותו תובע בערה בו חמתו ולאחר שהפסקי בבית הדין תבע אותי לערכאות בסכום גדול אף יותר. "גם עתה הגעתי לדבי ניסים, שאמר לי: 'אמרתי שהכל יתהפך לטובה, כך גם עתה אין לך מה לחשוש'. הוגענו לבית משפט, התובע הרצה את טענותיו, וגם עתה הביא עמו עורך דין בכיר. השיטפ הקשיב לנו, לאחר מכן עיין בדברים ואמר לתובע ההמום: 'יש סתירות בין מה שאתה אומר למה שכתוב בתביעה', ויש סתירות בטענותיך עצמן ולפיכך אני מזכה את הנתבע ומשיל עליך את הוצאותי המשפטיות."

ביצי קרב את הנער לדרך ישראל סבא

"יש עוד סיפור המצביע על דרך הנהגתו בנוגע ובתבונה שבאמצעות קירב רחוקים ויחודות", סיפר חבר הרב מיכאל "בהגיע חג הפסח, אבא ביקש שמיצאו לו משהו שייצונו לו לנקות את הספרים ספר ספר, כפי שנהג כל ימיו. שכרנו בחור צעיר עם רכב דתי שהתרחק במהלך הזמן מהיחודות אך היה נכון ומתורם כמעט שקלים לסייע לאבא לנקות את הספרים מחמץ. אבא והוא ניקו יחד את הספרים אבל הבחנו שזה אורך זמן רב בצורה חורגת. התברר כי ספר וספר אבא מתמכך עם הבחור הצעיר, מספר לו מ מה חתב הספר, מה יש בספר, ומפליג עמו בדברים על גדולי ישראל שכתבו את הספרים. וכן במקום שזה היה אירוע של ניקוי ספרים לפסח או הפך לשיעור פרטי אותו קיבל אותו צעיר. מאז נקשרה נפשו בנפש אבא, התחזק והיה לאבדך ירא שמים. לימים, כאשר אבא נחלש עינו היה לומר עמו בחברותא וקורא עמו מהספרים. לפעמים אבא היה מתקשר אליו בשתיים בלילה ושואל אם הוא רוצה ללמוד יחד והם היו יושבים כל הלילה ולומדים."

בעוד חצי שעה בעזרת השם מצב החולה ישתפר! כל מקרה של חולי, כל מקרה של קושי, היו תלמידיו נכנסים אליו להתברך. מה שמעניין הוא שברוך כלל לא היה אומר "היה בסדר, אלא היה אומר, 'בעוד חצי שעה עזרת השם מצב החולה ישתפר'. תחילה לא הבינו מדוע היה כך, מדוע לא לברך מיד שיהיה בסדר, למה עוד חצי יגיע או עוד שעה? אבל מה שהתברר הוא, שאחרי שהיו נכנסים אליו כדי לבקש על חולה או על ישועה, היה רוצה זמן לפורש, מסתגר ומתמפלל עבור אותו חולה או אותו אדם שביקש, ובזכות המילה נושא האיש.

ראיתי שהוא נמצא במקום גבוה מאוד

יה מקרה שהיה לא מזמן, כאשר אצל אחד מבני הבית חלה אביו במחלה קשה. והרב התפלל למענו כל בוקר. באחד הבקרים הוא קרא לאחד מבני הבית וביקש לברר אם הכול בסדר עמו, שכן תחושתו בעיניי אינה טובה. ואכן התברר שאכן אותו איש נפטר במהלך הלילה. הרב סיפר שבחלומו ראה

ת האיש, שאמר לו שהוא נמצא במקום גבוה מאוד. תה בבוק

האלף לך שלמה! - שביבי הוד אודות הרה"צ הישיש רבי שלומאלע פרישטיק זצ"ל שנסתלק מעמנו!

המונות, לא הרשוהו הכלנים להיכנס למקוה. והרה"ק רבי שלומק' התבטא פעם בזמן המלחמה, כי אם ירשו לרבי יעקב להיכנס לטבול, תהיה טובה גדולה ליהודי פולין. ברם באף מקוה לא אבנו להכניסו, ולא אסתייעא מילתא. הרבי אמו עליו כי הוא בעל מקדל גדולה. נערים היו משחקים וצוערים אותו במעשי קונסד, אך הוא היה מקבל זאת באהבה ובסבלנות, והיה אומר: 'תצטט את העצירות שלי... פעם ציערו אחד, ורבו הרה"ק רבי שלומק' הגויש בכך, ההוריו: 'כי הינו משיח באש'.

הוא נסתלק באותה שנה של משיח הרה"ק רבי שלומק' בשנת תש"ה. ומור חמי הרה"ק רבי גדליה משה התעסק בקבורתו... 'נשלחתנה ע"י ר' שלמה פרישטיק... הרב פרישטיק שח לנו פעם בערגה על אותה תקופה, ועל אותם צדיקים נסתרים עמם היה בקשר בחכונות הרבי מזוועה, כמו ר' יוסף וולטון ר' אשר הפרסי ר' יוסף דיון חכם מחכם מנשה, ובעת שהיה 'שומרי' בציון הקדוש של מן החיד"א ר' זא"ל. התבטא בפניו איך בעיתות צרה וצוקת היה הוא ור' אשר הפרסי ור' יוסף דיון היו מרעשים עולמות על ציון החיד"א בועקות עד חסמים... אף מפי נכדו יב"ט"א בן בתו היחידה תח' שמעון, כי בעת שנולד בשעה הגיע במפתיע לביקור וברכה בבית"ה ר' יוסף וולטון באומרו: 'נשלחתנה ע"י ר' שלמה פרישטיק... תמכור את השושנה'...

ר' שלמה פרישטיק זצ"ל (כחודשים קודם לתפילתו)

רבים טובים שעלו על טיבו במוקשיהו את ברכתו ונשעו. והיו שיפירו כי ר' שלמה אמר להם תזכו להתחתן עד תאריך מסוים וכך הוה. היה יהודי אשר סבל משושנה' ברגלו, ר' שלמה יעץ לו למכור זאת לגוי, הלה אכן עשה בתמימות כמזוונתו, ומכר לגוי דבר מסוים ואגב אורחא בקשו לקנות גם את השושנה, הלה לא הבין בדיוק מה רצונו, והסכים. השושנה חלפה מהחידושי, ואילו הקונה הגיע לאחר כמה ימים למוכר בטענה, למה מכרת לי? מאז גלי כואבת מאד...

אחוז ביד כל הדרך ולא יאונה לך רע... שח לנו פעם הרב פרישטיק, 'התוליות' באחד הימים אל הסבא, הרבי, נדרכו אל החלום המעברי. בדרך הגיע כלב שחור גדול ואימתני. אני ניעדתי, אך הסבא, הרבי ר' שלומק', הרגזני: 'אל נא תפחד. הכלב ליוה אותנו רק עד הכותל ולא יזיק לנו'. רק אחוז כל הדרך... וכך הלך עמנו עד שהגענו אל הכותל, ואז הוא נעלם' נראה היה תיקון נשמות. מלאכתך מיוותרת...

עוד סיפר: 'פעם אף עלתה על שולחן של הרבי החולה שסירבה למוש מן המקום'. 'אני' שציעה הייתי וחדש בבית, ביקשתי רשות ליטול את החתולה ולהניחה בעני העיתקה, שכן אין זה מוכבד כי החולה תפלוש ותטפס על שולחן של הרבי. הסבא השיב בחיך, כי מלאכתי מיוותרת... היות עד שאשוב את, כבר תהיה החתולה בחזרה. (היה מדובר בתיקוני שמונת בהם התעסק הרבי לנכדיו) וכך היה. לקחתיה במזנית לעיר העתיקה שבידושלים. ובקושי הצלחתי להכניסה למונית... ואך שבתו כבר הייתה היא שוב על שולחן'...

העניין יסתיים בקנס של שתי לירות... בנוסף סיפר, כי הרבי ר' שלומק' הטיל עליו את מלאכת חלוקת החלב. בהריסים ניסו אז לבסס בארץ חוקי מסחר תקיפים, כדי למנוע אנרכיה. הם איימו בעונשים כבדים על מפירי חוק. עשרות מחלוקי חלב נעצרו בעוון של מהילת מים בחלב ומכירתו כחלב נטו, ביניהם היה אף הוא, העונש היה אמור להיות מאסר בן כמה חודשים בבת נתנים. 'באתי אל הסבא וסיפרתי לו על הסכנה. הוא השיב לי בפשטות שאין מה לחשוש וכל העניין יסתיים בקנס של שתי לירות. כשבאתי אל המשפט, גער בי השופט, איך יתכן שאני מוהל מים בחלב, ואני הבשתי לו: 'וכי פרה אנכי שנותנת חלב בלבד לא מתערבת בהכנתו לשתייה?' השופט נהנה מן ההלצה ובניגוד לכל האחרים פטר אותי בקנס של שתי לירות'...

מנדף לישב דווקא על יד הדלת... רבי שלמה עד ליומו אחרון מתין באמונה בלימה לבואת המשיח, בכל יום היה מושחך ואומר כי משיח בדרך. נוהג היה לישב לשאוף אויר צח בפרוזדור ליד הדלת, בחורף שאלו אותו האם לא קר, ענה שלא, וכשנשאל מדוע מנדף לישב דווקא על יד הדלת, ענה כי אם משיח יבוא, אוכל לצאת ולקבלו מייד! חבל, חבל, על עוד דמות מירושלים של מעלה, עובד ה' אמיתי, אשר נלקח מחלל עולמנו ולקח את סודו למיתבתא דרקי, ימליץ טוב בעדנו אמן.

שכן מהרגע שהתחתנת התחלת להחמיר, וכאילו תני מראה לו שהוא פחות ממך - וזה המור מאד'. הוא חתם את דבריו ואמר, כי 'כל שווה כל חומרה בעולם, אם היא באה על חשבון של פגיעה או בלא נזק וצער ליהודי אחר, שהיא איסור דאורייתא. מוטב שלא להחמיר כלל אף בנצות כפסס, אם הם באות על חשבון צער ופגיעה באיך או בכל אדם אחר. אם מחפש הני' והיוויות והנהגות, בתמך בעיקר בשמירת עניינים ושמירת הפה, שהם עיקר שכרו של יהודי לעתיד לבא'.

הוא בן עולם הבא! היה פעם, באחד מימי ראש השנה, ורבי שלמה לא הגיע לתפילת היום. הגיע זמן תקיעת שופר ורבי שלמה עדיין לא הגיע. כך עברו תפילת המוספים ולא הגיע לבית הכנסת. למחרת שאלו הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל, היכן שהה אמתול בתפילות. וענה לו שהלך לטפל בחולי מסוכן שהיה גדר מיוחד נפש, ולכן לא יכול היה להגיע לתפילות ובקושי התפלל בייחודות ותקע בשופר. משיצא התבטא הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל: 'הוא בן עולם הבא'.

תורה וחסד בהסתר בתוך הסתר רבי שלמה הסתיר כל ימיו את ידיעותיו בתורה. בכל פעם שבא מושהו לתת על קנקנו ולדלות הימנו תורה וחכמה, עשה עצמו כלם'. לרוב היה קורא קריאות שונות ומשונות, שהרחיק מיד את הבא לשאלו בדבריו תורה. אך היו פעמים בודדות בהן יכלים היו לראות את בקיאותו העצומה בתורה וחסדות. אם אחד היה שואל שאלה או אומר איזה אימרה מהתורה משתמשת שלא בדברי אבותיו ורבותיו הקדושים, או אז היה פותח את פיו בחכמה, הסביר ודחה את הדברים בראיות ואמרות חתומות מ'ס' ופוסקים. אף פעולות החסד שעשה היה בהצנע גדול, וכפי שהעני בפניו בני יחידו יב"ט"א א' אצל אבא הכסף היה כחספא בעלמא, ולא אהיה היה מבקש ממנו לקנות מאוורר חדש או מכשיר חדש כל שהוא, ואימשה מגיע לאחר זמן מועט היה רואה כי המכשיר איננו, 'היה איזו אלהנה שהיה צריך להעביר את זה או איזה נקטק שצננו' לכן. זו היתה תשובתו כלאחר ד'...

מיד סגר את ספר התהלים והחל להסתובב... יהודי מסוים הגיע לפני שנים רבות להתפלל מנחה בשטיבלאך במא"ש והנה שומע הוא קול אמירת מזמור ר' תהלים בהשתפכות הנפש. מאחד השטיבלאך, שמשכנס לראות מיהו האומר תהלים בכוז החלשות, נדהם לראות כי הוא רבי שלומק' זצ"ל, המיד שהתבשר כי רבי שלמה סגר את ספר התהלים והחל לסובב כמו שחפשי ששה, ועזב את המקום...

הנני סובל מכבד, לאחרונה מכבדים אותי... בעיות רצון הפלס, כי את הסלידה מהכבד והפרסום קיבל בבישבת 'נובהרדוק' שם היו ביום לכבד בתכלית, וכן קיבל זאת מזקנו הרה"ק מזוועה ומצדיקים גנוזים איתם גילה לו הרבי זצ"ל. 'זכורני את חתונת אחייני - ספר פעם הרב פרישטיק, ה"ה הרה"ק רבי אברהם ששמוני אמונים זצ"ל, הוא היה חתנו של גיס, כ"ק האדמו"ר רבי מרדכי'ע זצ"ל. הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל, הנחה, שלא יתנו לו שום 'כבוד' וזוהי היתה הנהגתו. אף עמד מרחוק. הרה"ק רבי דוד מרחמיסטריווקא זצ"ל שנתכבד בכרכה בחופה. שאל את המשתתפים: 'היכן הסבא רבי שלומק' זצ"ל, הראוי לו כי יזנו עומד בין הקהל בצדי הנאספים. נגיש אליו רבי דוד לחלל לו 'מזל טוב', ותוך כדי דברים שאלו: 'מדוע הנכם עומדים בצד? הנכם סובלים? ה'יש לכם ייסורים?' 'כן' ענה לו הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל: 'הנני סובל מכבד, לאחרונה מכבדים אותי כבבד, וזה גורם לי ייסורים'... וסיים הרב פרישטיק: 'זה היה באחרית ימיו של הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל, שהחלו לארגן לו מנין פרטי בביתו והמונים מבני ירושלים ששמעו את דבר שמעו באות ומופת באו לחלות מני קדשו, וזה גרם לו ייסורים נוראים'...

תצטט את העצירות שלי... על קשריו עם צדיקים גנוזים ועלומים מירושלים של מעלה סיפר פעם הרב פרישטיק: היה יהודי צדיק נסתר בירושלים שקראוהו רבי יעקב שניידר זצ"ל. עקב מראהו

"חס ושלום, הוא לא איש משונה, זהו עובד ה' נסתר..." את הרה"צ הישיש רבי שלומאלע פרישטיק זצ"ל הכירו עוד משהר ילדותו, עת היה מתורוע רבות בשטיבלך של מאה שערים, שם מרבה היה להשתתף בשיעורי תורה ולשמוח את הבריות. ר' שלמה נהג לעשות את עצמו כאיש עממי האוהב להצחיק אנשים ולבדחם. וכפי שהיה אוהב להגיד, 'אני בסך הכל 'חלב' או מפליט היה בחיך, 'הרבי ר' שלומק' בהר כי לחתן לנכדתו היות ולא מצא גרוה ממני'... אולם למעשה חדי העין בגדולי ירושלים ידעו כי לא חנינם בהר בו הרבי הקדוש מזוועה זצ"ל לחתן לנכדתו (בת הרה"ק רבי גדליה משה זצ"ל). וכדוגמא לכך נציין כי הרה"צ מצדיק ירושלים הנודעים רבי נטע פריינד זצ"ל, בכל שנה ביומא דהילולא של הרבי ר' שלומק' זצ"ל. היה יושב בביתו הגדול של זוועה ומוספר עובדות פלא מהרבי הקדוש מזוועה זצ"ל אליו היה מקורב. בשולחן המורה ליד הרבי מהר"ה זצ"ל יושב היה בכל שנה רבי שלומאלע פרישטיק. נכדו של הרה"צ רבי נטע זצ"ל שאל פעם בפליאה את סבו: מדוע האיש המורו ר' שלומק' זצ"ל שערס יושב ליד הרבי? רבי נטע נחרד והגיב על אתר: 'חס ושלום, הוא לא איש משונה, זהו עובד ה' נסתר, שבעל ההילולא הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל התבטא עליו גדולות ונצורות... צריכים מאוד להיזהר בכבודו'...

ירא ודחיל חטאין רבי שלמה פרישטיק זכר בימי בחרותו בפולין לחלות פניהם של אדירי התורה, אדירי הלבונו. הוא ראה את פני הכהן הגדול רבנו החפץ חיים זצ"ל, ואף נתברך על ידו. כמו"כ זכה לחלות פניהם של הרה"ק רבי יעקב יצחק מאלכסנדר זצ"ל ה"ה, ועוד צדיקי עליון מופלין. בהגיעו לירושלים בודה היה בעולמו שכן הוריו וכל משפחתו נעקדו על קידוש ה' בשנת תש"א, אך החינוך השרשי שקיבל בבית הוריו ובשיבת נובהרדוק בפולין הצמיחוהו לאילן רב פארות ועובד ה' מופלא בהצנע לבת. בהגיעו לפרק האשה מקדש, דיברו בו נכבדות. ומי שעמד על תכונות נפשו היה האדמו"ר הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל, מזוועה זצ"ל, שברוך קדשו בהבטה על פני הבחור, הבין וראה כי הינו ירא ודחיל, בן עליה ועובד ה' מנוער, והוא שהגיע ויעץ לבנו הרה"ק רבי גדליה משה מזוועה זצ"ל להיבאר אל תוך ביתו ולקחתו חתן לבתו. בשמים לא ישאלו אם אכלת 'מצות יד' או 'מצות מוכונה'?

סיפר ר' שלומאלע פרישטיק כי נגיש לאחר חתונתו אל הסבא הרבי ר' שלומק' זצ"ל, כי בפסח אוכלים הם בבית מצות מוכונה. ואילו אצל חמיו בודאי מקפידים על מצות יד וכיצד עליו לנהוג? נענה הרה"ק רבי שלומק' זצ"ל: 'בית דין של מועד שממנסים אדם לדון. לא שואלים אותו אם אכל 'מצות יד' או 'מצות מוכונה'? אלא האם שמרת על העניינים והפח? והאם לא פגעת ביהודי... והוסיף: 'דע לך, כי אם תמסך לאוכל מצות מוכונה, הרי שבאשר תהיה נהג הפסח בבית אבך, יראה שאין אתה אוכל מהמצות מוכונה שלו, ועלול הוא להיפגע מאד'...

עזרה"ה

סדרת הספרים שצרו תהילה בכל תבל

אפיקומן

של מדע ודבן שליט"א

הנחתם עיניכם ובהסתמך

פולחן בחכמה עשית

בסדרת הספרים "התקלופיה" נסקרים ענלי חיים למנויים השונים: חיות, בהמות, זוחלים, עופות השמיים ודגי הים. הסקירה המדעית משולבת במקורות יהודיים הקשורים בענלי החיים המוארים - חול מן התנ"ך וכלל במדעי חל.

הסקט הנחקר סלון בציונים צבעוניים ומבולמים מרהיב עין של נעלי החיים, שהופקו בכל חרבי תבל.

הסדרה משתבחת בלשון קולחת ובעיניה מקצועית. שוה לכל נפש. ובפסל קלואר הצעיר, שכן היא פונה אליו "במבט העיניים".

1,000- שעות של חוויה מרתקת, המפליגה עם הקורא למחוזות המרוקים.

עם כוח אחר לא יצא לדרך לחדש עד כל המהות

ניתן להשיג ב

בחנויות הספרים המוכרות

קבלתי מנחה מרבי שמעון - הרה"צ ר' יוסף וולטון זצ"ל

שח בפניו אחד ממקורביו כי בליל חילולת הרה"ק רבי צבי הירש מוידושיטוב זצ"ל נסעתי לציון התנא האלוקי רבנו שמעון בר יוחאי זצ"ל. כשהגעתי למידון, בבואי לעבר הציון הקדוש, ראיתי קבוצת יהודים בני עדות המזרח עורכים שולחן, והם הומיזו אותי להצטרף אליהם. לשעודה. שאלתי: 'ולשמח מה זו עושה? והסבירו לי, כי בעת עורכים פה סעודת 'ברית יצחק' (כנהוג בקהילות קודש של המפרדים יצ"ו לעיון למוד בליל שלמי בית המילה) ובתוך כך שחו לי סיפור מעניין על אבי הבן: לפני שנים רבות, אבי היה תלמיד חסיד בנים היה. הוא היה יחד עם זוגות לבאן, לציון הקדוש של הרשב"י, בבדי להתחלת שיקפם השל"ת בדבר שיוע ודומים. תוך כדי תפילות, הבחינו בצדיק רבי יוסף וולטון, ששהה בציון והרבה בתפילה ובכיתו על שם הרשב"י. בני הזוג התפעלו מאוד ממנו, והתחילו לגשת אליו ולבקש את ברכתו שיוזכר לפי בטן. 'הוא נראה יהודי חשוב' אמרו השניים זה לזה. ואכן, נגשו אליו. רבי יוסף נתן בראשו והמשיך להתפלל, וכשכבר היו בני הזוג חוצרי הציון לאחר התפילה, יצא למפתח יצחק יוסף לקראתם ואמר להם: 'קבלתי מנחה מרבי שמעון כי חזקי לשבעה ילדים'. עת, זוהי סעודת 'ברית יצחק' של בנם השביעי... (כל המענין שנוכח שמו בתפילה על ציון הקדוש של רבי יוסף וולטון זצ"ל 'שריפוס נטעו' נוסף בתפילה על קברו ופסולתו הם ע"ש הרב זצ"ל) בסמוך ליום פקודתו (כ' אייר) יזרזו לשלוח עוד חיות תרומה בצורך השמות לתפילה. הכתובת: ת.ד. 57194 ירושלים)

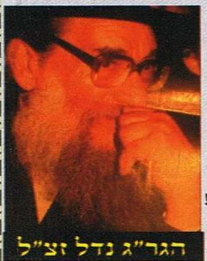
לרפואת חגי בן אסתר עדינה. להצלחתה. לזיווג הגון אליהו בן מרדכי לבריותה. והצלחתם. לזיווג הגון אליהו בן רבקה גילה, לכלה צנועה וחסודה אשת חיל ללא פאה נוכרית. לזיווג הגון במהרה לאודיל בת חנה. לרפואת דניאל בן יוסף. אפרת לירי בת שושנה ה"י לרפ"ש בתש"ח. לרפואת אורפם בת ניצבה, ולהצלחת כל משפחתי ולעילוי נשמת סבתא אסתר בת שמחה ודור אליהו בן מרים.

לרפואת מור"א ר' יצחק בן שמחה בתושח"י אמן מי שיכול להזכיר בתפילה יבורך מן שמיא~

תשאול כל לידה קטנה ברחוב, והיא תאמר לכם האם פאה מותרת?!

לפנינו קטע מדברי הגאון האדיר רבי גדליה נדל זצ"ל:

הגר"ג נדל זצ"ל

כאשר באו אליו לברר עמו את הסוגיא של איסור פאה נכרית, כדי להיחלוק שמעולם לא התירו ברשות הרבים, אמר בה"ל: "לדעתי אפילו ווען ס'וואלט אפילו נישט געווען קיין איין אוסר, וואלט היינט נישט געווען קיין איין מתיר! פרעגט יעדן מ'וואלט אפילו געזאגט וועט זי אייך זאגן צו ס'איז מותר צו אסור? ובתרגום: 'לדעתי אפילו אילו בעבר לא היה אף פוסק אחד שאוסר, איז בימינו לא היה אף פוסק אחד שמותר! (מפי שהשיר של הפאה, עשויים היום באופן כנראה מששיר), תשאול כל לידה קטנה ברחוב, והיא תאמר לכם האם פאה מותרת או אסורה?" ע"ל. (כלומר האם פאה נראית כמו שיער או לו, דהיינו שאפילו לידה קטנה מבניה בעצמה שיש בפאה את אותו נש ממשי כמו שיער, ואם כן מובן ופשוט שיש בפאה את אותה פריצות כמו שיער – ממה הועילו בכיוון שיער על שיער? היש כל ליצנות גדולה מזו?...) ומוס' אין בך...

הגר"ג נדל זצ"ל

הגר"ק רבי שמעון חיריד זצ"ל אשר חי עמנו עד לא מכבר, היה כואב ללא לאות על פריצת ביבשות הפאה הנכרית בדורות והיה רגיל על לשונות את דבריו של שלמה המלך בשר השירים: "ומוס אין בך" מוס' גמריא פאה'. ובעל עת אשר היו מבקשים ממנו ברכה לשידוך היה מקדים ואומר: "ובל פאה" ולא אחת לא הסכים לברך ר' אם יבטיחו שלא ילכו בפאה. ורבות היה שואל את המבקשים ברכות, האם תלך הכלה ח'ו בפאה נכרית? ומי שהיה משיב, כן. היה מנתק את הטלפון מרוב צער ולאמסכים לברך... כמו כן פעל וישועות רבות לנשים שהבטיחו לזיווג את הפאה ולכלת ביכסוי ראש כרצוה'ן. ויש שכן עובדות רבות. מדוע אינך מקפידה לכסות השערות לגמרי בבית יהודי מסוים אשר זה שלוש עשרה שנה לא נפקד בושי'ק וביקש ברכה מהרב. ברכו הרב ובקשו, כי יקפיד ביותר שזוגות תכסה כל שערות ראשה לגמרי שתסתפק או כובע צנוע או בחדיד חדודים ללא שתגלה שום שערות כלל. הללו החלו להיחרב בכך אולם בבית קצת נכשלה בגילוי מקצת שיער, סוף דבר נפקדה את התגלית סיכוכים לפני הלידה, לא לכך התקשרו לבית הרב. השיבם רבנו: מדוע אינך מקפידה לכסות כל השערות לגמרי בבית הללו השתוממו... ומני אז נזהרה בכך וזכו לבן בריא ושלם.

מה שקובע הוא רק מה המצב למעלה! – המשך (מעמ' א') על מרן הגאון האדיר ועמוד האמת הגר"מ הלוי סולובייצ'יק זצ"ל

של עולם! "אוי ווי, אוי ווי!" שאגה ספונטנית של הסוחר היהודי, מחילול החג. עבירה לא נעשתה כאן... אבל החג התחלל ר' אהרן, אבי הילד, נבעת. מחילול הקודש, מצערו הנורא של רבי מאיר. הוא קם בחיפזו ועזב את המקום עם ילדיו. רבי מאיר הבחין בעיבתו. וניסה לקרוא לו. משלא הצליח, עזב את מקומו בעיצומה של 'חזרת הש"ץ', והחל דולק אחריו בחצות ירושלים. "ר' אהרן לאיפה הלכתם?" בסופו של חיפזו, מצא את ר' אהרן וילדיו. הוא תפס בדש בגדו, ושאל באימה גדולה: "למה ר' אהרן, עזבתם את בית הכנסת?" ר' אהרן, משתאה על המהומה, השיב בפשטות: "מטפול אני בילד רך, שובב, שבטיל אני מבחין בין יום הכיפורים... הוא עלול לשוב ולהפריע בשבובותו". רבי מאיר לא נרגע. "אבל לא נרתעתם או נפגעתם חלילה מקריאת הועזות שלי, אה?" רבי מאיר מביט אל תוך עיניו בתחינה נואשת, הכל היה תלוי בשאלה הזו, אם שאגת הועזות שלו ציערה נפש משראל. לגורו רגש של זאט שמים, ולעצור בו יהודי, זו הייתה חרדתו הגדולה. "שמא יחרוג את האחרים". הוא לא נרגע, עד הועזות שלו, רבי מאיר הביט לו בכל צורה, כי הוא עזב את בית המדרש רק בגלל שבובותו של בנו.

מרן הגר"מ הלוי זצ"ל

המדרש רק בגלל שבובותו של בנו. ישנם אנשים שתולדו בידי להיטיב... "היה שגור על לשוני", "בשם מרן רבי חיים וואז'נר", שישנם אנשים שתולדו כדי להיטיב, כזה בדיקת הוי היה. כל דרכי תמיד היו מתוך מחשבה על זולתו. החסד אשר זרם בביתו יוכל להכיל כמה רכבים, והכל בפשטות והצנוע לכת. רק שעות ספורות לפני לכתו למיטתו נשמנה לא קם עוד במצואי השבת, הוא שלח את בנו עם שני מעטפות ובהן סכומי עתק של אלפי דולרים לצדקה. וזה היה דבר שבשגרה. וזה לא רק בנתינה. כל אדם שהיה מגיע אליו לספר את צרותיו, תגובתו הראשונה הייתה לבקש את שמו. בכדי להתפלל עליו.

"זהו המקום היחיד בתורה שכתוב בתורה שהוא מקום תפילה" רגיל היה על לשונו: "אם אתם מרגישים לבד קחו ספר תהילים, ואז לא תרגישו לבד". שכן מלבד גדולתו בתורה היה בעל תפילה גדול. קבר רחל היה מקום תפילה אהוב עליו. "זהו המקום היחיד שכתוב בתורה שהוא מקום תפילה", אמר. על קברה של האם נמצא על אם הדרך כדי שהבנים בגלות יתפללו בו. ורבות היה מבקש להגיע לשם. כשלא היה מי שייקחהו, פשוט עלה על האוטובוס ונסע בנפ. "אם ראשך בגמרא – יש מה לדבר אתך".

השקר והדמיונות של האי עלמא דשקרא לא הפסדו מקום אצל רבי מאיר. איש אמת היה והשתתפות העדתיית או החוץ לו היה משתתף האדם לא ידבר אליו כלל. "ברייסק" סיפר רבי מאיר "לא התפעלו מהדברים הללו. לא היו עושים עסק ממפלגות, לא היו מחייתו. ערלאכער ייד, יהודי שומר תורה ומצוות – הוא לציונות. משלנו. המפלגות אינה נפקא מינה". ר' יהודה הנאמנים לקב"ה ולתורתו, לא היו מחפזים, ברייסק, מעולם לא בתנו לאיון מפלגה האדם שייך. ברייסק הייתה תמיד פתוחה לכולם: אם ראשך בגמרא – יש מה לדבר אתך".

אם אעז ליהנות מהתורה שליטה יבוא אלי אבא בחלום ויעזר בי... יד"ל מרן הגר"ש אוריב שליט"א סיפר בשבעה, כי שמע שכשהתפנה בשכונתו של רבי מאיר בניין של "הפועל מזרחי" הציעו לגר"מ זצ"ל להעביר לשם את הישיבה. למי שלא בקי בהיסטוריה של ביתו, חשוב להסביר, שבעבר היה מקום פגניני ציבור כמו ספריות בני ברית, להיסטוריה הזו, גם בית הפועל מזרחי. מהשתתפות המקום, הוצע המבנה להשכרה במחיר מוזל. הגיעו לרב זצ"ל, והוא אמר שזה לא יעלה על הדעת, שאני אגור בתוך בניין זה? אז הוצע לעשות זאת ולהינות מההזרה שליטה, יבוא אלי אבא בחלום ויעזר בי. זה? אף היתה הסיבה אחת דחה את זה. (שכן בניין הגר"ז היה מאושה להחליטם כי עלו עז לא תאמר ראשי הוסיף ששעות נוראות בענייני הדת וקדושה וצניעות ומתוך יבואו בגדול היה חדר על קמאד ולחם נגדס בחבר וחנית לכל תהיה ח'ו תורה חדשה – כי זאת התורה לא תהא מוחלפת) זי"ע"א.

"לאחר המגשש עם אותו גרמני (שהוכרז בעמ' א') הגיעו האבא ואחיו לוינא, המשחק מרן הגר"מ הלוי לספר. הרב נכנס לוינא בערך בשנת ת"ש, ובסוף סיון של אותה שנה נכנסו השניים של הרבנים ושוב השתלטו על אזור וילנא. הם הגיעו לבניינים הגדולים בעיר, נכנסו לדירות וכתבו פתק אותו הדיקו על הדלת: "מוחזרים". בהמשך נאמר: "עד ארבעים ושמונה שעות אתם צריכים לפנות את המקום אחרת צריכים את המקום עבור הצבא". "פתק כזה הודבק גם על הדירה שאבא שהיה בה, והוא נדרש לפנות את הדירה, ואז התעוררה בעיה: לאן ילכו? אמרו לרב: לכו למשרד, והם יתנו לכם דירה אחרת. ואכן, היה והם קיבלו דירה אחרת, שוקדם לכן היה דירה של גרמני, אלא שלא היה שם מאומה, לא תנור ולא כל דבר אחר, והקור היה גדול. היהודים שהיו עם האבא, התחילו לארוז את חפציהם ושאר הדברים במזוודות, אבל אבא לימד את אלו שארוז את החפצים, כי אין צורך לנהוג כך, כי גם אם הרוסים כתבו על פתק שצריך לפנות את המקום, זה לא אומר שבאמת חייבים לבצע את ההוראות שלהם. האבא אמר אז כי 'אצל יעקב אבינו עיקר המלחמה היה יודאקא אשר עמו', עד כשא הכבד, הוא היה שרו של עשיר. דהיינו, מה שקובע הוא רק מה המצב למעלה. אבל מה שכתוב פה על הדלת, זה אינו כלום... עברו אותם ארבעים ושמונה שעות שהרוסים קצבו, והם הגיעו כאילו כדי לקחת את הדירה, אבל הם לא ביקשו את הדרכונם... ואז ראו כולם שאבא צדק ולא היה צריך לארוז את המזוודות".

"אבא היה אומץ" ר' אהרן בן זקוניו הי"ד רבינו מרן הגר"ז מברייסק. ולמעשה היה הוא כרעו של אביו וממשיכו בכל מובן. בכל שיחה עימו הייתה יכול לחוש בשמות אביו הגדול חיה וקיימת לגנע עינו. זה הוא עצמו, בכל אשר פנה, ניצבה מולו דמותו של אביו הגדול. תמיד היה חוזר ומזכיר את אביו, אבא היה אומץ, אבא היה שואל, וכל מילה הייתה מדוקדקת עד לאחרת.

בא זה והושיט לו בקנה 'על גאונות האדירה אין צורך להרחיב, שכן ידוע היה גדולתו העצומה בתורה ועומק עיונו. - לבזמן, כאשר הכינו את הרמב"ם במהדורת פרנקל, היה רמב"ם אחד שחיפשו את מקורו ולא מצאו. הלכו לתלמידי חכמים גדולים וגם הם לא ידעו את המקור. אצל תלמידיו זה עסק בעריכה, הגיע אל רבי מאיר. על המקום הוא פתח גמרא והצביע לו על המקור. כשיאמר אותו תלמיד חכם מהבית, אמר בהתפעלות 'ל' כל הרבה לומדים התייגעו על זה, ובא זה והושיט לו בקנה'. אבל אצל רבי מאיר זה היה פשוט, כי הכל היה מסודר אצלו.

האם שאגת הועזות מפחידה' ציערה נפש משראל... לא אחת בליל 'ל נדיר' בבית מדרשו של רבי מאיר סולובייצ'יק. ילד בן שנתיים וחצי עבר לידו. הילד משתעם, מטפס על פסל של צדיק. הוא לוחץ על מתג השחמל... שירת נרות נכבים בהיכל... דעונו נורא חולף בעמוד שדרתו של בן נכבד. הוא מחוייר כבר מיני. לילו נלפת באימה נוראה, והוא שואג מנהמת לב: "אוי, ריבוננו

מכתבים ותגובות... לכבוד העלון דור עקבתא דמשיחא' שלום ונט. ואשרית, ישר כח כל החיוך הודו וזיכוי הרבים הגדול שהנכם עושים בכל ימים אלו שכלל ישראל זקוק לרחמי שמים מרובים. עלונכם הנפלא מחזק את עי ישראל בהנהגות של רבונותו הקדושים כל הנושאים העומדים ברובם של עולם. בתי הקטנה (בת שנתיים) לקתה בפתאומיות במחלת עור חמורה עד כדי כך שלפני חודש וחצי 90% מגופה היה מכוסה בפתחנות לדקתית חירפה כאשר כל יום המצב רק החמיר. לאחר שעשינו לה ביופסיה היא אובחנה כסובלת במחלה שאין לה כיום מרפא רפואי. רק תרופות מיוחדות (עם סטרואידים) יכולות להקל במקצת על המצב. בתאריך י"ח בטבת הבטחתו שבמינה ומצבה שיתפרק תוך חודש באופן משמעותי עדי כדי שהתפרחת תכסה רק 10% מהגוף אחרים ש"ח לעלונכם. באופן פלאי מרגע ההבטחה מצבה החל להשתפר לטוב ליום וללאחר חודש מצבה הגיע לכדי כך שהרופאים לא האמינו לשינוי כה גדול ומחיר (מ-90% לאפילו פחות מ-10%) וכל זאת שום תרופה כלשהי שהרופאים נתנו לה. מצ"ב ש"ח – סכום כה פועט אך ברחמי יתברך ובזכות עלונכם הנפלא, שינוי כה עצום במצב הילדה. יהי רצון שתמשיכו בפעלכם...

לכב' עוזרי העלון החשוב "עקבתא דמשיחא" הי"ו. כי כאבים בגוף שמאוד חששתי מהם וקבלתי ע"ש שאם הם יעברו אתרום לעלון וב"ה שאני זוכה לך והכאבים עברו ב"ה. יהי רצון שנוכה לבריאות ובנינים יזכו להקבלת לישיבה טובה. ח. כהן ירושלים.

מכתבים ותגובות

לכבוד העלון דור עקבתא דמשיחא' שלום ונט. ואשרית, ישר כח כל החיוך הודו וזיכוי הרבים הגדול שהנכם עושים בכל ימים אלו שכלל ישראל זקוק לרחמי שמים מרובים. עלונכם הנפלא מחזק את עי ישראל בהנהגות של רבונותו הקדושים כל הנושאים העומדים ברובם של עולם. בתי הקטנה (בת שנתיים) לקתה בפתאומיות במחלת עור חמורה עד כדי כך שלפני חודש וחצי 90% מגופה היה מכוסה בפתחנות לדקתית חירפה כאשר כל יום המצב רק החמיר. לאחר שעשינו לה ביופסיה היא אובחנה כסובלת במחלה שאין לה כיום מרפא רפואי. רק תרופות מיוחדות (עם סטרואידים) יכולות להקל במקצת על המצב. בתאריך י"ח בטבת הבטחתו שבמינה ומצבה שיתפרק תוך חודש באופן משמעותי עדי כדי שהתפרחת תכסה רק 10% מהגוף אחרים ש"ח לעלונכם. באופן פלאי מרגע ההבטחה מצבה החל להשתפר לטוב ליום וללאחר חודש מצבה הגיע לכדי כך שהרופאים לא האמינו לשינוי כה גדול ומחיר (מ-90% לאפילו פחות מ-10%) וכל זאת שום תרופה כלשהי שהרופאים נתנו לה. מצ"ב ש"ח – סכום כה פועט אך ברחמי יתברך ובזכות עלונכם הנפלא, שינוי כה עצום במצב הילדה. יהי רצון שתמשיכו בפעלכם...

לכב' עוזרי העלון החשוב "עקבתא דמשיחא" הי"ו. כי כאבים בגוף שמאוד חששתי מהם וקבלתי ע"ש שאם הם יעברו אתרום לעלון וב"ה שאני זוכה לך והכאבים עברו ב"ה. יהי רצון שנוכה לבריאות ובנינים יזכו להקבלת לישיבה טובה. ח. כהן ירושלים.

לכבוד מערכת העלון הנכבד "עקבתא דמשיחא" הי"ו. כי כאבים בגוף שמאוד חששתי מהם וקבלתי ע"ש שאם הם יעברו אתרום לעלון וב"ה שאני זוכה לך והכאבים עברו ב"ה. יהי רצון שנוכה לבריאות ובנינים יזכו להקבלת לישיבה טובה. ח. כהן ירושלים.

לכבוד מערכת העלון הנכבד "עקבתא דמשיחא" הי"ו. כי כאבים בגוף שמאוד חששתי מהם וקבלתי ע"ש שאם הם יעברו אתרום לעלון וב"ה שאני זוכה לך והכאבים עברו ב"ה. יהי רצון שנוכה לבריאות ובנינים יזכו להקבלת לישיבה טובה. ח. כהן ירושלים.

שאתם מתאמצים להמשיך עם כל הקשיים שאתם עוברים ומן השמים יעזרו לכם הלאה לקרב לבבות ישראל לאבינו שבשמים

מבני באזקרה: כל ש"ח שלם על התחזקות באחסות. א.מ.ר.

לכבוד בעל העלון הקדוש עקבתא דמשיחא. תמיד אני נהנה לקרוא בעלון שרק לראות אותו מספק בשביל להתחזק בענייני קדושה וצניעות וכו', ואמר כנסת אחד שחבל שאין 24 חודשים בשנה כן היינו זוכים כל שבועיים גילון חדש, אבך אותכם בברכת הדיוט שתזכו להרבות קדושה וטהרה עד ביאת משיח צדקנו במהרה. נב. הרבה ישועות ורואים מהתורות לעלון שלכם ואוצר בזה 70 ש"ח.

לכבוד "עקבתא דמשיחא". מצ"ב חומש חיים שקבלתי ובעז"ה ב"נ כשאמצא עבודה אתן ב"נ חומש מהמסכת הראשונה לכם. לפני כ-30 שנה התקשרתי לגרבי"א אבא שאול זצ"ל לשאול אותו את דעתי על פאה הוא שאל אותי מי רוצה הבעל או אני? אמרתי לו שאני לו רוצים את המשפחה מתלוננת, אמר לי "תגיד להם שזה לא צנוע" באלו המילים מהפה שלו לאוהן שלי בלי שום שמעונו! לפני כ-10 שנים ידברתי עם אחי (שהוא ראש ישיבה ות"ח) ואמרתי לו את שמעונו מהגרבי"א זה היה ביום ראשון בלילה, ביום שלישי בבוקר קמתי בזכרתי את חלומי אותו לילה שהגרבי"א שיד עי ראשי ומבקר אותי, בחלילה לא קשרתי אך במשך היום חדרה בי ההכרה ששמח במה שאמרתי. נב. היינו מאוד מקוברים אליו.

לכבוד המוציא לאור העלון המוקד עקבתא דמשיחא שלום עליכם ברכה וטובה. אם כבודו יכול לפרסם המכתב המצורף בתבוא עלך ברכת טוב. בסיטענת דשמיא זכינו להלחיד את ספר התקנות ומנהגי ירושלים כיודש שהדפס לפי המלחמה מאתאים וחמשים שנה, חכמי ירושלים תיקנו שורה של תקנות מחמת תוקף קדושת ירושלים כגון תקנה האוסרת על ורוקיע מעל גיל עשרים לגור בירושלים, איסור לגשמי להסתובב ברחוב לבד בדר גדול שמכסה את מלבושית, שלא תוכל אשה לדבר עם חלוצה גירה על הנשים שלא היעלו לגל ארבעים שנה שלא באמצע לבית הכנסת בימות החול למנחה וערבית ושמחת תורה ובלילי שמחת בית השואבה חוץ מיום ראש השנה ויום הכיפורים. ית"ח להשילי את הספר במספר 4174525-050.

לכבוד מערכת העלון הנכבד "עקבתא דמשיחא" הי"ו. כי כאבים בגוף שמאוד חששתי מהם וקבלתי ע"ש שאם הם יעברו אתרום לעלון וב"ה שאני זוכה לך והכאבים עברו ב"ה. יהי רצון שנוכה לבריאות ובנינים יזכו להקבלת לישיבה טובה. ח. כהן ירושלים.

לכבוד מערכת העלון הנכבד "עקבתא דמשיחא" הי"ו. כי כאבים בגוף שמאוד חששתי מהם וקבלתי ע"ש שאם הם יעברו אתרום לעלון וב"ה שאני זוכה לך והכאבים עברו ב"ה. יהי רצון שנוכה לבריאות ובנינים יזכו להקבלת לישיבה טובה. ח. כהן ירושלים.